

Hồi 24

Nhon Quý ra sức giết Điện Bửu Kính Đức nổi giận đánh Trương Hườn

Khi thấy Châu Thanh xúc tới ải khiêu chiến, quân vào báo lại. Anh em họ Lâm kéo binh ra trận nạt rằng:

- Tướng đó tên chi?

Châu Thanh nói:

- Ta là Hỏa đầu Châu Thanh đây. Bấy mau đem nhị vị tướng quân trả lại và đầu hàng, bằng nghịch mệnh hồn du địa phủ

Hai tướng nổi giận chém đũa. Châu Thanh rước đánh đặng mười hiệp, lập thế bắt sống Lâm Thiên Bích chạy về dinh. Lâm Thiên Tượng nổi giận xúc ngựa tới kêu rằng:

-Châu Thanh chó chạy! Mau đem trả anh ta, bằng không ta quyết phân thây người muôn đoạn.

Châu Thanh làm thỉnh ôm Lâm Thiên Bích chạy miết vào dinh, rồi trở ra trận nữa. Lâm Thiên Tượng xúc tới chém đũa, Châu Thanh hươu giã đánh đặng ít hiệp đập Thiên Tượng chết tươi. Quân Phiên vỡ loạn chạy về phi báo. Còn Châu Thanh thắng trận về dinh. Trương Hườn cả mừng truyền lệnh đem chém luôn Lâm Thiên Bích làm hiệu lệnh.

Nói về An Điện Bửu nghe báo giận lắm, xách song chùy lên ngựa kéo binh đến dinh Đường kêu rằng:

- Có An Nguyên soái đến đây! Hỏa đầu quân mau ra chịu chết!

Quân vào báo lại, tám anh em lên ngựa ra trận thấy Phiên tướng hình dung cổ quái, tay cầm ngân chùy thì Châu Thanh nói rằng:

- Ta coi tướng giặc lợi hại chó chẳng chơi, khi ta giao phong, anh em phải coi chừng giúp sức.

Mấy người ưng lời, Châu Thanh hươu giã giục ngựa nạt rằng:

- Tướng đó tên chi?

Điện Bửu nói:

- Ta là Phiên trào phó soái An Điện Bửu.

Nói rồi hươu chùy đánh mạnh quá làm cho Châu Thanh run rẩy, con ngựa thối lui ba thước. Bấy người liền áp tới phủ vây. An Điện Bửu ráng sức xung đột mà không giải vây đặng, hai bên cờ phát trống rung, pháo nổ vang trời, quân la dậy đất.

Khi ấy Tiết Nhơn Quý nằm thiếp trên giường nghe tiếng vvang dậy thì hỏi mấy đồ đệ rằng:

- Vậy chớ binh nào giao chiến đó?

Đồ đệ thưa rằng:

- Đó là phó soái Phiên là An Điện Bửu võ nghệ cao cường lắm, nên mấy thầy tôi đánh từ mai đến giờ mà không nổi.

Nhơn Quý cả giận nghĩ rằng:

- Từ khi ta qua Cao Ly, tới ải nào đẹp ải nấy. Hôm nay rủi bị đau, em cứ không lại thì danh tiếng hỏa đầu quân bấy lâu hư hết. Ta phải rán ra binh mới được.

Nghĩ rồi kêu đồ đệ mang khôi giáp. Mấy đồ đệ can rằng:

- Nay thầy có bệnh cảm thương lên ngựa không tiện. Xin hãy dưỡng an cho khỏe.

Nhơn Quý nói:

- Chúng bay biết chi. Nếu để tướng Phiên thắng thì còn chi là danh tiếng. Mau sửa soạn cho ta kéo trở.

Nói rồi rán trở dậy mặc áo và dầy đem khôi giáp cùng binh khí. Mấy đồ đệ không dám can nữa phải đem ra. Nhơn Quý nai nịt rồi, tuy mình yếu quá, mà phải gượng lên ra khỏi dinh ngựa. Chẳng dè ngựa ấy không chịu đi, kéo dất làm gì cũng đứng đó. Nhơn Quý nổi giận quát luôn mây roi, con ngựa đau quá ré lên như sấm, kinh động tới Cửu Thiên Huyền Nữ. Nương nương biết rằng Nhơn Quý còn bệnh mà rán ra trận liền khiến Thanh y đồng tử xuống giúp Nhơn Quý tức thì.

Nói về con ngựa của Nhơn Quý bị đánh nên chạy riết tới trận mới dừng lại. Nhơn Quý đang mê man, mở bừng mắt ra xem, kêu tám anh em đẹp ra. Tám người lúc đó mệt quá nghe kêu dậy lại thấy anh mình tiếp chiến cả mừng, lui ra nghỉ. Khi Nhơn Quý xông tới giữa trận thì An Điện Bửu lấy làm lạ nghĩ rằng:

- Có lẽ tám tướng lui ra mà có người nào mặc bạch giáp bạch bào lướt tới, có khi là Hòa đầu Tiết Lễ chăng?

Nghĩ rồi dừng ngựa mà xem, Nhơn Quý xốc ngựa tới đâm một kích, An Điện Bửu mất ngó quên phòng bị, nên mũi kích trúng yết hầu nhào xuống ngựa mà thác. (Nguyên có Thanh y đồng tử bảo hộ nên khiến Nhơn Quý đâm nhầm yết hầu An Điện Bửu.) Bọn cứu cả mừng lắm, kéo riết binh vào ải, đánh tan binh Phiên, thắng vào sau dinh cứu Trương Chí Long và Hà Tôn Hiến. Trương Hườn dạy nhổ trại và kéo binh vào tra xét lương thảo, chiêu an lê thứ rồi sai người về Hăng Mã thành báo điệp.

Thái Tôn đăng tin báo cả mừng. Rạng ngày, Kính Đức kéo quân nhắm Độc Mộc quang tấn phát. Đến nơi, Trương Hườn ra rước vào thanh tra xét mọi việc, rồi Trương Hườn ra trước ngự dinh tâu rằng:

- Rể tôi là Hà Tôn Hiến bị binh ra trận giết đặng An Điện Bửu lấy đặng Độc Mộc quang nữa.

Thái Tôn khen và dạy Nguyên soái ghi công. Kính Đức ghi công rồi, kêu Trương Hườn mà rằng:

- Tiên phong thiết có tài lực.

Trương Hườn đắc chí, giả bộ khiêm nhường thưa rằng:

- Nguyên soái quá khen, tôi đâu dám chịu lời ấy.

Kính Đức nói:

- Ta nói thiết đó, nhún mình làm chi. A, hôm nay tại dinh ta có một đồ cổ đồng nhiều người coi không biết là đời nào, nhờ tiên phong sang coi giúp cho.

Trương Hườn ngỡ thiết đi theo Kính Đức. Kính Đức về dinh lấy cây roi ra hỏi Trương Hườn rằng:

- Cái này là vật chi và ở đời nào vậy?

Trương Hườn thưa:

Ấy là cang tiên của Nguyên soái, đó là của tiên đế ban cho, chớ không phải cổ đồng.

Kính Đức hỏi:

- Trên roi đó đề những chữ chi vậy?

Trương Hườn thưa:

- Chữ đó là của tiên đế khắc đó.

Huất Trì nói:

- Mấy hàng chữ thế nào? Bấy lâu ta không rõ, người đọc giùm ta nghe.

Trương Hườn đọc rằng: *Ngự sử cang tiên cho Kính Đức bắt luận hoàng thân cùng quốc thích, bằng có vô phép hay là gian, cho phép đánh chết không oan ức.*

Kính Đức nghe rồi cười rằng:

- Trong roi nói vậy thì tội người đáng lắm.

Nói rồi đứng đập Trương Hườn xuống đất rồi giơ roi toan đánh xuống. Trương Hườn la lớn năn nỉ rằng:

- Xin Nguyên soái dung tánh mạng, tôi đâu dám làm chi gian tà.

Kính Đức nói:

- Người nói không gian tà, vậy chớ người yểm ả Nhơn Quý nơi dinh tiên phong rồi đoạt công cho rể, còn gọi rằng không gian tà sao?

Trương Hườn thưa:

- Oan tôi lắm! Tôi nào biết Nhơn Quý, duy trong bọn hỏa đầu có tên Tiết Lễ thì có biết việc hành binh xuất trận đâu, sao gọi là hiền thần Nhơn Quý? Xin Nguyên soái xét lại.

Kính Đức nổi giận nạt rằng:

- Người dám xảo ngôn! Khi trước ta đến Hã Mã thành khao thưởng ba quân, người lập kế gạt ta uống rượu đặt người tráo trở giấu Nhơn Quý cho ta không xét đặt. Khi ta tỉnh lại mới biết, ta đi tuần dò tới miếu sơn thần, may gặp Nhơn Quý than thở các điều, ta rình nghe rõ cả, nên vào bắt hụt, người chạy về miếu rồi trốn mất. Chẳng ngờ gặp quân sư cản lại. Đến nay lấy đặt Độc Mộc quang người lại đoạt công cho rể. Nếu người không nói thiệt và đem Nhơn Quý ra thì ta đập chết tức thì.

Trương Hườn hoảng kinh nghĩ thầm: "Nếu không chịu thiệt chắc chết." Nghĩ rồi đem chuyện Nhơn Quý thuật hết sau trước. Kính Đức mắng rằng:

- Đồ gian thần! Ta muốn đánh chết người cho vừa bụng, nhưng mà công lao chưa rõ nên ta dung cho. Mau đem Nhơn Quý dựng ra đây, nếu trái lệnh ta nguyện chẳng thứ.